

LAZAR VUJIĆ, dipl. ing. šum. (1932–2006)

U požeškoj je bolnici u četvrtak, 19. siječnja 2006. g. u 74. godini preminuo dipl. ing. Lazar Vujić, naš kolega iz starije generacije šumara. Iako smo znali da je već dulje vrijeme bolestan, vijest o tome da nas je zauvijek napustio cijenjeni šumarski stručnjak i plemenit čovjek, sve nas je duboko potresla.

Kolega Vujić rođen je u seljačkoj obitelji 1. veljače 1932. u selu Trnakovcu, nedaleko od Okučana. Osnovnu školu pohađao je u susjednom selu Benkovcu, no zbog ratnih zbivanja školovanje mu je bilo otežano i odvijalo se s prekidima. Kao prognanik našao se početkom 1945. u Mađarskoj i Vojvodini, gdje neko vrijeme boravi te završava osnovno školovanje. Nižu gimnaziju pohađa u Grubišnom polju i Daruvaru, a srednju Šumarsku školu u Plaškom. Nakon toga zapošljava se kao šumarski tehničar u ondašnjem novogradiškom Šumskom gospodarstvu "Psunj", a u jesen 1953. prelazi u šumariju Kamensko, koja je u sastavu Šumskoga gospodarstva Požega. Dvije godine kasnije upisuje Poljoprivredno-šumarski fakultet u Zagrebu, apsolvira na Šumarskom odjelu 1958/59, a diplomira 17. listopada 1960, na tada osamostaljenom Šumarskom fakultetu.

Poslije završetka studija dipl. ing. Lazar Vujić zasniva radni odnos 1. studenog 1960. ponovno u požeškome Šumskom gospodarstvu, a osnivanjem Radne jedinice "Građevinarstvo" postaje njen upravitelj. Do 1974. godine bavi se projektiranjem i gradnjom šumskih prometnica te šumskih građevinskih objekata, a zatim kao stručni suradnik za projektiranje i tehničke investicije u šumarstvu radi neprekidno do 1994. g. kada odlazi u mirovinu.

Potrebno je istaći kako kolega Vujić tijekom svog radnoga vijeka uvodi u šumsko građevinarstvo i gradnju šumskih prometnica nove tehnike i tehnologije, te primjereno

ondašnjem vremenu, podiže djelatnost građevinarstva na visoku tehničku razinu. Tako su mnoge šumske prometnice, mostovi i drugi građevinski objekti na šumarijama i poslovnim jedinicama Požeštine ponikli upravo iz njegovih projekata i izvedbi. Mlađi šumarski stručnjaci požeškoga kraja vjerojatno ne znaju da su atraktivne i dojmljive upravne zgrade Uprave šuma Podružnice Požega u ulici Milke Trnine i Radne jedinice Transporta, mehanizacije i građevinarstva u Industrijskoj ulici nastale i zahvaljujući građevinsko-arhitektonskoj maštovitosti i smislu za estetiku ovog šumarskog stručnjaka.

Kolegu Lazu, kako smo ga svi znali, pamtit ćemo po skromnosti, nenametljivosti, blagoj i dobroćudnoj naravi, točnosti, savjesnosti i radišnosti – iznimnim vrlinama zbog kojih je bio cijenjen i poštovan među svojim kolegama šumarima. Njegov profesionalan odnos i ljubav prema šumarskoj struci ostat će trajan primjer njegovim suradnicima i budućim generacijama. Neobično je volio svoj posao i bio je jedan od rijetkih šumara koji se potpuno i sve do umirovljenja posvetio građevinskoj djelatnosti, prema kojoj je pokazivao posebnu sklonost, jer mu stjecajem okolnosti nije bila ispunjena mladenačka želja da postane

građevinski inženjer. Njegovu stručnost, ustrajnost i neiscrpnu radnu energiju, znali su prepoznati i cijiniti čelni ljudi u šumarsko-znanstvenim ustanovama, te je nerijetko bio član različitih komisija na državnoj razini.

U privatnome životu njegova sklonost prema estetici i sistematičnosti dolazila je do izražaja tijekom uređivanja vlastite kuće i okućnice. Ne možemo zaboraviti da je mnogim kolegama i prijateljima nerijetko pomagao tijekom izrade građevinskih projekata i troškovnika njihovih stambenih objekata. U druženju s kolegama šumarima zračio je toplinom, mirom, duhovitošću, pravičnošću i dobrotom, a kao čovjek široke naobrazbe u slobodno je vrijeme mnogo čitao, od stručne literature do beletristike. Posebice je volio putopise, a bio je i ljubitelj enigmatike i šahovske igre. Iako zadnjih godina teško bolestan, putem časopisa "Hrvatske šume" i dalje je sa zanimanjem pratio sve što se događa u našem šumarstvu.

U braku sa suprugom Ljubicom imao je dvoje djece – kćerku Vesnu, diplomiranu ekonomisticu, i sina Velibora, dipl. ing. šumarstva, koji nastavlja očevim stopama, oboje zaposlenih u Stručnim službama UŠP Požega. Posljednji ispraćaj dipl. ing. Laze Vujića obavljen je 21. siječnja 2006. na požeškome groblju na Jagodnjaku, u nazočnosti supruge, djece, unučadi, rodbine, kolega i prijatelja. U ime požeške podružnice Hrvatskih šuma i požeškog ogranka Hrvatskoga šumarskog društva od pokojnika se nadahnutim riječima oprostio ing. Mirko Zoretić.

Kolega Lazo, neka ti je vječni mir i spokoj!

Ivica Tomić, dipl. ing. šum.